

בעניין שבין

התובעות:

1. זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ, ח.פ. 514689843

2. סרטי יונייטד קינג הפצה (1980) בע"מ, ח.פ. 511522526

3. די. בי. אס שרותי לוויין (1998) בע"מ, ח.פ. 512705138

4. הוט- מערכות תקשורת בע"מ, ח.צ. 520040072

5. צ'רלטון בע"מ, ח.פ. 511717688

כולן באמצעות ב"כ עוה"ד ערן פרזנטי ו/או יעל ליטוין ו/או אח'

ממשרד מ. פירון ושות', עורכי דין

מרחוב השלושה 2, תל אביב-יפו 670605

טל': 03-7540000 ; פקס : 03-7540001

דוא"ל : firon@firon.co.il

- נ ג ד -

GOOGLE LLC

הנתבעת:

ע"י עוה"ד רות לובן ו/או רועי ששון ו/או ניר וינטראוב ואח'

ממשרד ארנון, תדמור-לוי

מרכז עזריאלי 5, תל אביב-יפו 6701101

טלפון : 03-6087999 ; פקס : 03-6087902

דוא"ל : court@arnontl.com

היועצת המשפטית לממשלה

מתייצבת להליך:

ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז תל אביב - אזורי

מרחוב דרך מנחם בגין 154, תל אביב-יפו 6133302 ת"ד 33475

טל': 073-3924888 ; פקס : 02-6468005

דוא"ל : ez_tel-aviv@justice.gov.il

מועד אחרון להגשה : 9.7.2025.

עמדה מטעם היועצת המשפטית לממשלה

מכוח סמכותה על פי סעיף 1 לפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש] ובהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 15.11.2025 ולארכות שניתנו, מתכבדת בזאת היועצת המשפטית לממשלה להגיש את עמדתה ביחס להליך שבכותרת, כדלקמן:

1. עניינו של ההליך, בבקשת התובעות ליתן לזכותן סעד של צו עשה להגבלת גישה למקור תוכן לפי סעיף 53א לחוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007 (להלן: "חוק זכות יוצרים" או "החוק"),

המורה לנתבעת "לבצע חסימה טכנולוגית במערכותיה ובשרתי ה-DNS שלה ומנועי החיפוש כך שלא ניתן יהיה לאתר ו/או לגלוש לאתרים המפרים את זכויותיהן של התובעות 2-5" (פסקה 8 לכתב התביעה).

2. כעולה מכתבי הטענות, התובעת 1, זיר"ה (זכויות יוצרים ברשת האינטרנט) בע"מ, היא חברה ישראלית האמונה על אכיפת זכויות יוצרים ועל מאבק בהפרתן במרשתת המתבצע באמצעות הורדות פיראטיות; התובעות 2-5 הן חברות מתחום הקולנוע והתקשורת, המחזיקות בזכויות ביצירות ותכני שידור; והנתבעת, חברת GOOGLE LLC, מפעילה שירות DNS ציבורי חינמי.

3. ביום 15.11.2025, קבע בית המשפט הנכבד, כדלקמן – "היועמ"שית מתבקשת להגיש עמדתה בשאלה, שטרם נדונה בארץ (למיטב ידיעת הצדדים ובית המשפט), אם גורמים המספקים שירותי Public DNS (כמו הנתבעת), הם בגדר "ספק גישה" כמובנו בסעיף 53א לחוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007. כן רשאית ומתבקשת היועמ"שית לחוות עמדתה בכל סוגיה נוספת העולה מכתבי הטענות של הצדדים ולגביה היא מוצאת לנכון לעשות כן".

4. לאחר בחינת הדברים נמצא כאמור, כי יש מקום להתייצבות היועצת המשפטית לממשלה והבאת עמדתה במסגרת הליך זה, כדלקמן.

5. כפי שיפורט להלן בהרחבה, לעמדת היועצת המשפטית לממשלה, יש לפרש את הגדרת "ספק גישה" לפי סעיף 53א לחוק, ככוללת גם ספק שירותי DNS ציבוריים, כפי שמספקת הנתבעת, וזאת בשים לב ללשון ההסדר בדבר הגבלת גישה למקורות תוכן ולתכליתו.

6. בנוסף, בנסיבות ענייננו, יש מקום שהצו המבוקש – ככל שיוחלט להוציאו – יהא מגודר באופן טריטוריאלי כך שתחולתו המשפטית תהא בישראל בלבד.

7. בהתאם, יודגש כבר כאן, כי עניינה של עמדה זו בפרשנות הראויה למונח "ספק גישה לרשת האינטרנט" בחוק זכות יוצרים, ולתחולתו הטריטוריאלית של צו בית המשפט, ככל שיינתן. אין בה כדי להביע עמדה לכאן או לכאן לעניין ההליך גופו מעבר לדברים אלה, או לעניין טענות אחרות ונוספות שהועלו על ידי הצדדים, ועשויות להשליך על שאלת עצם מתן הצו המבוקש, אופי הגבלת הגישה שעליה יורה הצו או היקפו.

8. העתקי ניירות העמדה והמחקרים המוזכרים בעמדה זו מצ"ב כנספח 1.

המסגרת הנורמטיבית – סמכות בית המשפט לתת צו הגבלת גישה למקור תוכן

9. בסעיף 53א לחוק זכות יוצרים, שחוקק במסגרת חוק זכות יוצרים (תיקון מס' 5) התשע"ט-2019 (להלן: "תיקון מספר 5 לחוק") הוקנתה לבית המשפט סמכות ליתן "צו הגבלת גישה למקור תוכן". המדובר בצו, המופנה כלפי "ספק גישה למקור תוכן" (על מיהו ספק גישה – בהמשך), ומורה לאותו הספק להגביל את הגישה למקור תוכן כהגדרתו בסעיף 53א(א) לחוק (אתר מרשתת למשל) אשר עיקר התוכן שבו הוא תוכן שפרסומו לראשונה, שידורו או העמדתו לרשות הציבור מהווים הפרה ישירה או עקיפה של זכות יוצרים (סעיף 53א(ב) לחוק) (להלן "צו הגבלת גישה").

10. בחוק נקבע שעל צו הגבלת גישה להיות סביר ומידתי (סעיף 53א(ג) לחוק); ולהינתן בהתאם לשיקולים אותם על בית המשפט לשקול במתן הצו ובכלל זה בקביעת תנאיו (סעיף 53א(ד) לחוק), והם:

א. ההשפעה על הציבור כתוצאה מהגבלת הגישה לפי הצו או מהחלטת בית המשפט שלא לתת צו ;

ב. חומרת ההפרה הנטענת ;

ג. חיוניות הצו למניעת הפרה, ככל האפשר, של זכות יוצרים ;

ד. יעילותם של סעדים אחרים העומדים לרשות בעל זכות היוצרים או בעל הרישיון הייחודי, ובכלל זה פנייה למפר או למשיב, אם זהותו ידועה או אם ניתן לאתר בשקידה סבירה ;

ה. מידת הפגיעה הצפויה בגישה למקורות תוכן אחרים ;

ו. מידת הפגיעה הצפויה בפרטיות של משתמשי האינטרנט.

11. כנלמד מנוסח סעיף 53א(ד) לחוק – **"ישקול בית המשפט, בין השאר, את כל אלה [...]"**, מדובר ברשימה שאינה סגורה ובאפשרות בית המשפט לשקול שיקולים נוספים. ודוק ; עליו לשקול את השיקולים האמורים אף אם המשיב לא התנגד לבקשה.

מיהו "ספק גישה" לצורך חוק זכות יוצרים

12. בסעיף 53א(א) לחוק, מוגדר המונח "ספק גישה", כך : **"מי שמספק שירות שמהותו מתן גישה לאדם לרשת תקשורת אלקטרונית, ובכלל זה ספק גישה לאינטרנט כהגדרתו בסעיף 4ט(א) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982"** (להלן : **"חוק התקשורת"**).

13. בסעיף 1 לחוק, מוגדר המונח "רשת תקשורת אלקטרונית", כ- **"רשת האינטרנט, וכן כל רשת תקשורת ציבורית אחרת שהשר קבע בצו, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת"**.

14. הנה כי כן, בהתאם להגדרה בחוק זכות יוצרים, ספק גישה לאינטרנט הוא גם, אבל לא רק, ספק גישה לאינטרנט כהגדרתו בסעיף 4ט(א) לחוק התקשורת.

15. תובא למען הנוחות הגדרת ספק גישה לאינטרנט בסעיף 4ט(א) לחוק התקשורת, לפיה : **"ספק מורשה המספק שירות גישה לאינטרנט"**, כאשר בסעיף 1 לחוק התקשורת, מוגדר ספק מורשה כ- **"בעל רישיון בזק או מי שרשום במרשם"**. להלן יכונה ספקי גישה לאינטרנט לפי חוק התקשורת, **"ספקים מורשים"**.

מהו DNS

16. יצוין בתמצית, כי מערכת ה-DNS (Domain Name System ; מערכת שמות המתחם) היא המערכת המקשרת בין כתובות מרשתת מספריות ("IP") לבין כתובות מרשתת ("Names") אלפבתיים, אותם קל יותר למשתמשי הקצה של המרשתת לזהות, לזכור ולהזין במכשירים המחוברים שלהם. בכך, שירות ה-DNS מנגיש למשתמשים את השימוש במרשתת.¹

17. ודוק ; שימוש סטנדרטי ויום-יומי במרשתת מתבצע באמצעות מערכת ה-DNS.

¹ World Intellectual Property Organization, *The Role of the Domain Name System and Its Operators in Online Copyright Enforcement* (Sept. 2022). (להלן : **"נייר העבודה של הארגון העולמי לקניין רוחני"** או **"נייר העבודה"**) ; (נספח 1.א) ; IP House ; *Overseas and Out Of Reach: International Video Piracy And U.S Option* ; (נספח 1.ב). World Intellectual Property Organization, *To Combat It* (Sept. 2024). (להלן : **"דו"ח IP HOUSE"**) ; (נספח 1.ב). World Intellectual Property Organization, *Study On the Effectiveness and the Legal and Technical Means of Implementing Website-Blocking Orders*, 24-25 (Dec. 2024). (נספח 1.ג).

18. שירותי ה-DNS בדרך כלל, ניתנים על ידי ספק המרשתת, כלומר הספק המורשה. ואולם, משתמש הקצה יכול לבחור להשתמש בשרת DNS אחר, שלא של ספק המרשתת שלו, למשל באמצעות ספק DNS ציבורי – כדוגמת הנתבעת.
19. ואולם יובהר למען שלמות התמונה, כי שירותי DNS ציבוריים, אינם יכולים לפעול כלל, אלא אם למשתמש יש כבר חיבור פיזי למרשתת.
20. ספקי DNS ציבוריים לא נדרשים לקבל רישיון או להירשם במרשם לפי חוק התקשורת, ומשכך הם אינם ספקים מורשים לפי חוק התקשורת.
21. נשאלת השאלה, האם יש לראות במי שמספק שירותי DNS ציבוריים, כדוגמת הנתבעת, כ"מי שמספק שירות שמהותו מתן גישה לאדם לרשת תקשורת אלקטרונית". ככל שהתשובה לשאלה זו הינה חיובית, הרי שניתן, בכפוף להוראות החוק ולשיקולים שהוא מתווה, לתת צו הגבלת גישה המופנה כלפי ספקי ה-DNS ציבוריים.

עמדת היועצת המשפטית לממשלה

כללי

22. לעמדת היועצת המשפטית לממשלה, שירותי DNS ציבוריים אכן נכללים תחת הגדרת "שירות שמהותו מתן גישה לרשת תקשורת אלקטרונית", וזאת לנוכח הפרשנות הלשונית והתכליתית של הדין, כפי שיפורט להלן.
23. יוזכר בפתח הדברים, כי מלאכת פרשנות החקיקה, בה עסקינן, כוללת שני שלבים – תחילה נבחנת לשון החקיקה, ובהמשך תכליתה. ראו לעניין זה, למשל את בג"ץ 6596/23 **החברה להגנת הטבע נ' שר הפנים** (נבו 17.2.2025):

"ראשית המסע הפרשני – בפנייה ללשון החוק ולמשמעויות השונות אותן היא יכולה לשאת, משלשון החוק היא שקובעת את גבולות מתחם הפרשנות. רק במידה ולשון החוק טומנת בחובה מספר משמעויות אפשריות, על הפרשן המשפטי לבחון את הפרשנות אשר תממש בצורה המיטבית את תכליתו (ע"א 1912/20 בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' מח'ול, פסקה 16 [נבו] (28.04.2021)). תכליתו הסופית של החוק מבוססת, ככלל, על שני אדנים: התכלית הסובייקטיבית – 'כוונת המחוקק'; והתכלית האובייקטיבית – 'כוונת החוק'".

לשון סעיף 53 לחוק זכות יוצרים

24. בכתבי הטענות שהוגשו בגדרי הליך זה, הוצעו שתי פרשנויות שונות ללשון החוק, ביחס לשאלה האם שירותי DNS ציבוריים נכללים תחת הגדרת החוק;
25. לפי פרשנות התובעת, שירותי DNS ציבוריים נכנסים תחת לשון החוק המתייחסת ל"שירות שמהותו מתן גישה לאדם לרשת תקשורת אלקטרונית". זאת, מאחר ולטענתן, שרתי ה-DNS הם הצוהר למרשתת, בלעדיהם לא ניתן לגלוש לאתרי מרשתת, והם מהווים "נדבך מהותי בחיבור המשתמש לאינטרנט, הצומת המרכזית בלעדיו אין גישה לתקשורת אלקטרונית כדוגמת רשת האינטרנט המורכבת אך ורק מרשת של אתרי אינטרנט מבוזרים" (פסקה 26 לכתב התביעה).

26. מנגד, לטענת הנתבעת, שירותי DNS ציבוריים לא נכללים תחת הגדרת "ספק גישה" בחוק זכות יוצרים, שכן הם אינם מספקים למשתמשים את היכולת הפיזית להתחבר למרשתת, יכולת אשר מסופקת על ידי "ספקי התשתית וספקי האינטרנט" (ראו פסקה 35 לכתב ההגנה; עמוד 9-11 לכתב ההגנה).

27. לעמדת היועצת המשפטית לממשלה, פרשנות התובעות עולה בקנה אחד עם לשון החקיקה, בה נקבעה הגדרה רחבה ומהותית – בשונה מהגדרה טכנית בלבד.

28. הלכה למעשה, שירותי DNS לא רק מקלים על השימוש במרשתת, אלא הם אלו המאפשרים לאדם מן השורה את השימוש בפועל במרשתת. כאמור, שימוש סטנדרטי ויום-יומי במרשתת מתבצע באמצעות DNS, כאשר ברירת המחדל היא שימוש בשירותי ה-DNS של ספק המרשתת המורשה, והנתבעת מציעה אלטרנטיבה חנימית לשירות זה.

29. לעומת זאת, התזה של הנתבעת מעלה קשיים כבר בהיבט הלשוני, שכן כעולה ממנה, הגדרת "ספק גישה" לפי חוק זכות יוצרים (ככל שמדובר בגישה למרשתת) חופפת להגדרת "ספק גישה לאינטרנט" בחוק התקשורת. "ספקי התשתית וספקי האינטרנט"², אשר על פי הטענה הם אלה אשר מספקים שירות שמהותו "מתן גישה" למרשתת (פסקה 72 לכתב ההגנה) – הם ספקי גישה הטעונים רישוי לפי חוק התקשורת (בין אם בדרך של רישיון ובין אם בדרך של רישום במרשם), קרי ספקים מורשים כהגדרה דלעיל. כלומר, הנובע מטענה זו הוא שספק גישה לאינטרנט לפי חוק זכות יוצרים, הוא אך ורק ספק גישה לאינטרנט לפי חוק התקשורת.

30. תזה זו אינה עולה בקנה אחד עם לשונו של חוק זכות יוצרים, שכאמור, קובע הגדרה רחבה מכך: ראשית, ההגדרה בחוק זכות יוצרים, היא **מהותית**: "**שירות שמהותו מתן גישה לאדם לרשת תקשורת אלקטרונית** [...]" זאת, בשונה מהגדרה טכנית, כזו למשל המתמקדת בעצם החיבור הפיזי לנקודות הקצה של למרשתת. שנית, מהתיבה "בכלל זה" בנוסח סעיף 53א(א) לחוק, עולה כי הסעיף מתייחס בפועל לקשת מקרים רחבה יותר ביחס למי שמספק שירות שמהותו מתן גישה למרשתת, לרבות במקרה שהוא אינו ספק מורשה לפי חוק התקשורת, שאם לא כן – לא היה צורך ברישית ההגדרה.

31. ואולם, גם אם נניח לצורך הדיון שפרשנות לשונית זו אכן אפשרית, כפי שיוסבר להלן, גם תכליתו של סעיף 53 מצדדת בפרשנות לפיה שירותי DNS ציבוריים נכללים תחת הגדרת החוק כפי שיפורט להלן.

תכלית סעיף 53 לחוק זכות יוצרים

32. כידוע, תכלית החקיקה מורכבת מתכלית סובייקטיבית ומתכלית אובייקטיבית. ראו לעניין זה, בג"ץ 5158/21 **שי גורטלר נ' שר הרווחה** (נבו 28.12.2023), בפסקה 19 לפסק דינו של כב' ממלא מקום הנשיא השופט ע' פוגלמן:

"התכלית הסובייקטיבית, מתייחסת למטרות, הערכים והמדיניות שביקש המחוקק להגשים באמצעות החקיקה. כפי שנקבע לא אחת, אין מדובר בכוונה משוערת, אלא במטרות שעמדו לנגד עיניו של המחוקק שעה שחוקק את

² יוער, כי כיום, ספק גישה לאינטרנט כמובנו בחוק התקשורת, הוא על פי רוב ספק המציע שירות מלא המספק גם שירותי תשתית וגם שירותי גלישה.

הוראת החוק (בר"ם 8668/17 רביד נ' רשות האוכלוסין וההגירה, פסקה 15 [פורסם בנבו] (31.10.2019); עניין לוונשטיין-לוי, פסקה 18; אהרן ברק פרשנות תכליתית במשפט 400 (2003) (להלן: ברק, פרשנות תכליתית)). תכלית זו נלמדת מההיסטוריה החקיקתית כפי שהיא באה לידי ביטוי, בדברי ההסבר להצעת החוק, או בהתייחסויות המחוקקים תוך כדי הליך החקיקה (עניין תומר ורשה, פסקה 23; ברק, פרשנות תכליתית, בעמ' 179). לעומתה, התכלית האובייקטיבית כוללת את המטרות והמדיניות, את הערכים והעקרונות שאותם נועד להגשים כל דבר חקיקה בחברה דמוקרטית מודרנית, כלומר, "התכלית שקורא 'סביר' של דבר החקיקה במדינה דמוקרטית ייתן לו בעת מתן הפירוש" (ברק, פרשנות החקיקה, בעמ' 249; עניין לוונשטיין-לוי, פסקה 24; עניין אבו ערפה, פסקה 30 לפסק דיני; בג"ץ 273/10 אלמזרק נ' בית הדין הארצי לעבודה ירושלים, פסקה 13 [פורסם בנבו] (2.9.2011)).

33. בהיבט התכלית הסובייקטיבית, כעולה מדברי ההסבר להצעת התיקון לחוק,³ הסמכות ליתן צו הגבלת גישה למקור תוכן, ניתנה לנוכח העובדה ש"רשת האינטרנט מאפשרת לפעול בעילום שם, ולעתים לא ניתן לאתר את האחראי העיקרי להפרת זכויות היוצרים, כדי להגיש נגדו תביעה. בנסיבות אלה, האפשרות היעילה ביותר להפסקת ההפרה היא לפעול מול גורמי ביניים שבאפשרותם לחסום את הגישה לאתרי אינטרנט שמצוי בהם תוכן מפר" (ראו סעיף 4, בעמוד 34 לדברי ההסבר).

34. עוד יצוין, כי מפרוטוקולים של הדיונים בוועדת הכנסת, נלמד שכוונת המחוקק הייתה לנסח את דבר החוק באופן רחב, שיוכל להתאים עצמו למציאות הטכנולוגית המשתנה. ראו למשל את דברי יושב ראש ועדת הכלכלה, באחד מהדיונים בהצעת תיקון מספר 5 לחוק:⁴

"העולם הטכנולוגי הוא כל כך מתקדם, הוא כל כך מתפתח, שהכוונה כאן היא לא לשים את הדיוק על כל נקודה ונקודה אלא לתת לבית המשפט את המרחב, שגם אם בעוד עשר שנים נידרש לשאלות כאלה ואחרות, נמצא שהתשובות או האופן שבו בתי המשפט יוכלו להתכתב עם ההתפתחות הטכנולוגית תמיד תמיד יתאפשר לאור החוק הזה".

"זאת שיחה ששוחחנו עליה גם אתמול, איך אנחנו מייצרים פה פלטפורמה חקיקתית שלא משנה מה תהיה ההתפתחות הטכנולוגית ומה יהיה השיח הטכנולוגי, המסד החקיקתי יודע להתאים את עצמו מהתקליט לדיסק, מהצריבה, שיטת הצריבה וכל אותם אלמנטים שהם כל הזמן בתנועה. אני אומר, במידה רבה אנחנו משוחחים פה על כלים שיכול להיות שברגע זה שאנחנו יושבים, הם כבר ישנים. בוודאי חלק מהשיח עליו אנחנו מדברים".⁵

³ ה"ח הממשלה תשע"ח 1164, 32 (להלן: "דברי ההסבר").

⁴ פרוטוקול מספר 822 של ועדת הכלכלה, הכנסת ה-20 (25.7.2018), בעמוד 3.

⁵ שם, בעמוד 8.

35. עוד יופנה בית המשפט הנכבד לדברים שנאמרו על ידי נציגי משרד המשפטים במסגרת הדיונים בעניין תיקון מספר 5 לחוק:⁶

“אנחנו עוסקים בנושאים של צווי הגבלת גישה לאתרי אינטרנט. זה עניין שהולך ומתפתח בעולם. אנחנו יודעים שיש כמה מאות צווי הגבלת גישה בעולם. הרעיון מאחורי העניין הזה הוא פעמים רבות אי אפשר להגיע למפר עצמו או שהוא אנונימי, או שהוא לא נמצא בישראל והדרך היעילה ביותר למנוע את הגישה היא באמצעות חסימת הגישה לאתר. החסימה הזאת יכולה להיעשות בכמה צורות. אפשר לסגור את הברז בצד של האתר, אפשר לחסום את הגישה כאשר היא יוצאת ממחשבו של המשתמש. יש גם טכנולוגיות שמאפשרות חסימה חלקית אם אנחנו מדברים על אתר שלא כולו מפר, לעיתים אפשר לחסום נקודתית את התכנים המפרים.”

עולה הרבה פעמים טענה שהחסימה הזאת לא יעילה כיוון שאפשר לעקוף אותה בקלות. עם זאת מחקרים מראים שברגע שיש חסימת גישה לאתרים, היקף הצריכה הפיראטית באופן כללי יורד. מאחר שהאדם הפשוט שיושב בבית ורוצה לצפות בסדרה או בסרט, ברגע שהוא נתקל במחסום, אם הוא צריך להשקיע עוד זמן ומאמץ נוסף כדי לעקוף את החסימה הזאת, הוא לא יעשה את זה. לכן הסד [צ"ל סעד – הח"מ] הזה הוא סד [צ"ל סעד – הח"מ] שמועיל להפחתה של הצריכה הפיראטית.”

36. מדברים אלה נלמד, כי כוונת מנסחי החקיקה הייתה להקנות אפשרות חסימה גמישה לאתרים המפרים בצורות שונות – הן בצד האתר (באמצעות חסימת כתובת ה-IP של האתר המפר), והן בצד מחשב המשתמש (באמצעות חסימת DNS). אף הובהר שהכוונה היא שיהיה ניתן להורות על חסימה (בכפוף לשיקולים המנויים בחוק) גם במקרים בהם מדובר בחסימה הניתנת לעקיפה.

37. מכאן, שכוונת המחוקק לא הייתה ליצור ניסוח נוקשה והרמטי, אלא נוסח גמיש המתאים עצמו לצרכי הזמן והמקום שתכליתו חסימה אפקטיבית של הפצה פיראטית של תכנים.

38. הדברים האמורים עולים בקנה אחד גם עם בחינת התכלית האובייקטיבית. לעניין זה ראו בג"ץ 7803/06 **אבו ערפה נ' שר הפנים** (נבו 13.9.2017), בפסקה 10 לפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן:

“ערכי היסוד של השיטה המשפטית מהווים “מעין ‘מטריה נורמטיבית’ הפרושה מעל דברי החקיקה כולם”, ועל רקע ערכי יסוד אלה יש לפרשם (ע”א 165/82 קיבוץ חצור נ’ פקיד שומה רחובות, פ”ד לט(2) 70, 75 (1985)). כלולים בהם הרצון והצורך להגשים ערכי צדק, מוסר, זכויות אדם וכמו כן עיקרון שלטון החוק וחובת ההגינות השלטונית. חזקה היא שכל חוק נועד להגשימם (רע”א 3899/04 מדינת ישראל נ’ אבן זוהר, פ”ד סא(1) 301, 317 (2006); בג”ץ 6698/95 קעדאן נ’ מינהל מקרקעי ישראל, פ”ד נד(1) 258, 272 (2000); בג”ץ

⁶ פרוטוקול מספר 752 של ועדת הכלכלה, הכנסת ה-20 (21.5.2018), בעמוד 324.

4562/92 זנדברג נ' רשות השידור, פ"ד נ(2) 793, 803-804 (1996) (להלן: עניין זנדברג)). מכאן שתכליתו האובייקטיבית של דבר חקיקה אינה משקפת רצון ריאלי של המחוקק; היא חיצונית לטקסט ולהקשרו הספציפי, ומבטאת את כוונת "המחוקק הסביר" או "השיטה המשפטית" (עניין כובשי, שם; ברק, בעמ' 204).

39. תכליתה האובייקטיבית של סמכות בית המשפט ליתן צו הגבלת גישה כפי שהותוותה בחוק זכות יוצרים, היא להגן על קניינם של בעלי זכויות היוצרים, כך שתתאפשר דרך יעילה למנוע את הנזק הנגרם לבעלי הזכויות כתוצאה מצריכת תכנים פיראטיים המפרים זכויות יוצרים. זאת, בד בבד עם הקפדה, כי זכויותיהם של המשתמשים במרשתת או של ספקי הגישה לא תיפגענה, ובמקרה שלא ניתן למנוע פגיעה – שהפגיעה תהיה מידתית בנסיבות העניין. כלומר, התכלית האובייקטיבית היא יצירת כלי משפטי אפקטיבי למניעת פיראטיות ברשתות דיגיטליות כאשר השימוש בכלי זה גודר בהליך מובנה ומאוזן שיתנהל לפני ערכאה שיפוטית לצורך הוצאת צו שיפוטי.

40. הדבר מתיישב באופן הרמוני גם עם ערכי היסוד של שיטתנו המשפטית, הפורסת הגנה רחבה על זכות הקניין כזכות יסוד (סעיף 3 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו). ואף הגנה ספציפית על זכויות יוצרים, כקבוע בחוק זכות יוצרים.

41. לענייננו, החלת הגדרת ספק גישה לפי חוק זכות יוצרים על ספקי DNS ציבוריים, משרתת הן את התכלית הסובייקטיבית והן את התכלית האובייקטיבית של הגנה על קניין רוחני מפני צריכת תוכן באופן פיראטי.

42. חסימה ברמת ה-DNS מקשה על צריכת תכנים מפרים, שכן ככלל, צריכת תכנים פיראטיים נעשית לא באמצעות כתובת ה-IP של האתר המפר, אלא באמצעות הדומיין האלפביתי שלו.

43. ראו לעניין זה, פסקה 4 לתמצית המנהלים בנייר העבודה של הארגון העולמי לקניין רוחני:

"Typically, users navigate to a website engaged in online copyright infringements by entering the domain name of the website in their browser or clicking on the domain name in search results. Because they enable Internet users to locate and access online sources of infringing content, DNS service providers, in particular registries, registrars and DNS resolvers, play a functional role in online copyright infringement".

44. זאת ועוד, גם כאשר ניתן צו הגבלת גישה לספק מורשה להורות על חסימת אתר, ככלל הדבר מתבצע בפועל על ידי חסימה ברמת ה-DNS.⁷ כלומר, מתבצע באותו האופן שבו מבוקש כעת שיתבצע על ידי ספקי DNS ציבוריים.

45. בהיבט זה, הרי שאין מקום להבדיל בין ספק גישה מורשה, שמספק גם שירותי DNS, לבין ספק DNS שאינו ספק גישה מורשה. ראו גם פסקה 94 לנייר העבודה –

⁷ ראו לעניין זה, פסקי הדין שבצורפו במסגרת נספח 3 לכתב התביעה; דו"ח IP House, בעמוד 28-29 (נספח 1.ב).

"Two German courts have applied the requirements for DNS blocks of access providers also to DNS blocks by DNS resolver operators. There also seems – generally speaking – to be no reason to distinguish between an access provider (also) providing DNS resolver services to its users and a DNS resolver provider which does not also provide access services".

46. כעולה מנייר עבודה זה, באפשרותם של ספקי DNS ציבוריים לפעול נגד אתרים מפריים, ראו שם, בפסקה 59 –

"DNS resolvers may also help to address copyright infringement. DNS resolvers are responsible for a full resolution in particular of a domain name into an IP address. If the website with copyright-infringing content uses a domain name, the DNS resolver could refuse this resolution. "The domain name has a high relevance for the accessibility of the content because hardly any user would access the website directly via the IP address instead", as the German Federal Supreme Court (BGH) put it".

47. זאת ועוד, שירותי DNS ציבוריים מקלים על צריכת תוכן פיראטי, שכן משתמש שמתחבר לשירות DNS ציבורי יכול לעקוף בדרך זו חסימה שהתבצעה בשירות ה-DNS של ספק התשתית.⁸ כמו כן נמצא, כי חסימה ברמת ה-DNS, גם אם אינה הרמטית, מפחיתה את צריכת התכנים הפיראטיים ואף מביאה לעלייה בצריכת התכנים החוקיים.⁹

48. יובהר כי הגבלת גישה באמצעות שירותי DNS היא, ככלל, מידתית יותר מהגבלת גישה לכתובת ה-IP של אתר המרשתת המפר, משום שלעיתים הגבלת גישה בשיטה האחרונה עלולה להביא לחסימת יתר, של אתרי מרשתת או אזורים באתר שחולקים את כתובת ה-IP של האתר המפר מבלי שהם מפריים בעצמם.¹⁰

49. הנה כי כן, בהינתן תכלית החקיקה, הרי שיש מקום לפרש את החקיקה כך שתאפשר לבית המשפט (בנסיבות המתאימות ובכפוף לכלל השיקולים המנויים בחוק) להורות גם לספק DNS ציבורי לחסום אתרי מרשתת המפריים את הוראות חוק זכות יוצרים, ואין מקום לצמצם את תחולת הסמכות אך ורק לספקים מורשים, אשר ממילא בפועל מבצעים את החסימה ברמת ה-DNS גם הם.

בכך, תיפגע אפשרות המשתמש לצרוך תכנים פיראטיים באמצעות שרתי DNS ציבוריים, או לעקוף את החסימה שהתבצעה על ידי הספק המורשה. הדבר יגביר את ההגנה על זכויות היוצרים, ויממש את תכלית החקיקה.

⁸ נספח 1.1, בפסקה 77.
⁹ Brett Danaher, Jonathan Hersh, Michael D. Smith & Rahul Telang, *The Effect of Piracy Website Blocking on Consumer Behavior*, 44 MIS Q. 2 (2020).
Brett Danaher, Liron Sivan, Michael ; (נספח 1.1).
D. Smith & Rahul Telang, *The Impact of Online Piracy Website Blocking on Legal Media Consumption*, (נספח 1.1).
¹⁰ נספח 1.1, בפסקה 84.

סיכום ביניים

50. בשל כל האמור, הרי שלעמדת היועצת המשפטית לממשלה, שירותי DNS ציבוריים נכללים תחת הגדרת המונח "ספק גישה לרשת תקשורת אלקטרונית" בחוק זכות יוצרים.

51. יוזכר בנקודה זו, כי יש לנקוט במשנה זהירות עת אנו מגבילים את חופש הפעולה במרשתת, "כיכר העיר" החדשה, אשר כבר הובע בפסיקה כי "חופש הביטוי הוא נשמת-אפו, וזכות הגישה למידע היא לחם-חוקו".¹¹ בפרט, יש להיזהר בהרחבת החקיקה מעבר לדרוש, או הגבלת חופש הביטוי בהיעדר חקיקה מסמיכה.¹²

52. הדבר אינו מפחית מכך שלעמדת היועצת המשפטית לממשלה, החלת ההגדרה גם על ספקי DNS ציבוריים מתחייבת מלשונו ותכליתו של החוק, כפי שקבע המחוקק, ואינה מרחיבה יתר-על-המידה, אלא באופן העולה בקנה אחד עם לשונו ותכליתו של החוק.

53. ודוק; החלת ההגדרה על אותם הספקים, אינה סוף פסוק, שכן המחוקק קבע איזונים ושיקולים אותם יש לשקול בעת מתן הצו. כלומר, גם בהינתן תחולת ההגדרה על ספק DNS ציבורי, בטרם מתן צו לחסימת גישה מובן שיש לתת את הדעת לשיקולים המנויים בסעיף 53א(ג) ו-53א(ד) לחוק.

54. אף בהתאם לעמדת הארגון העולמי לקניין רוחני, נדרש שחסימה כאמור תהא פרופורציונלית, תוך מציאת האיזון הראוי בין זכות הקניין הרוחני של בעל הקניין, חופש העיסוק של ספק שירותי ה-DNS, וזכות המשתמש לגישה למידע, ראו פסקה 6 לנייר העבודה –

"In considering any no-fault duty for DNS service providers, the principle of proportionality should evidently be applicable. It is necessary to find an adequate balance among the fundamental right to property (copyright holder), fundamental right to conduct a business (DNS service provider) and the right to access information (Internet user)".

תחולת הצו

55. עוד מבוקש לציין, כי ככל שיוחלט על הוצאת צו כאמור, יש מקום כי מרותו המשפטית של הצו תוגבל לתחומי מדינת ישראל, כך שיובהר באופן ניסוחו, כי תחולתו המשפטית היא בישראל בלבד.

56. הדבר נובע מכך שהחלת צו שיפוטי באופן אקס-טריטוריאלי עלולה להתגלות כבלתי יעילה ואף להוביל לתגובות נגד ממדינות זרות, ובכלל זה מצד בתי המשפט במדינות הזרות הרלוונטיות. קביעה בדבר תחולת הצו מחוץ לגבולות מדינת ישראל תעלה קשיים ניכרים, לרבות אתגרי אכיפה, חשש לאי כיבוד החלטות על ידי ערכאות זרות וכן סיכון מוגבר לפסיקות סותרות – כפי שהתרחש בפועל במספר מקרים בשנים האחרונות בתחום חסימת התכנים.

¹¹ עע"מ 3782/12 מפקד מחוז תל אביב-יפו במשטרת ישראל נ' איגוד האינטרנט הישראלי, בפסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג (נבו 24.3.2013).

¹² שם.

57. כך למשל, לאחר שבית המשפט העליון בקנדה פסק, כי בסמכותו להוציא צו גלובלי המחייב את חברת גוגל להסיר תכנים אף מחוץ לתחום השיפוט הקנדי,¹³ פנתה חברת גוגל (הנתבעת בענייננו) לבית המשפט בקליפורניה, אשר הוציא צו מניעה זמני המונע את אכיפת הצו הקנדי בתחומי ארצות הברית. זאת, בטענה שהצו סותר את הדין האמריקאי ופוגע בחופש הביטוי.¹⁴

58. במקרה נוסף, מתחום הגנת הפרטיות, הרשות הצרפתית לחופש והגנת המידע (CNIL) הורתה לחברת גוגל (גם כאן, הנתבעת בענייננו) להסיר תוצאות חיפוש באופן גלובלי, במסגרת יישום הזכות להישכח, כך שההסרה תחול על כלל שמות המתחם (Domain Names) של גוגל, ולא רק על הגרסאות האירופאיות.

חברת גוגל ערערה על החלטה זו, ובית הדין לצדק של האיחוד האירופי (CJEU) פסק כי אין חובה להסיר תוצאות חיפוש באופן גלובלי, אלא רק בתחומי המדינות החברות באיחוד האירופי.¹⁵

59. טוענת הנתבעת, כי "חסימת שם מתחם מסוים בגוגל DNS תחסום גישה של משתמשים בכל העולם" (פסקה 19 לכתב ההגנה), ועל כן מגיעה למסקנה שמדובר בצו חוץ-טריטוריאלי (בפסקה 21 ואילך לכתב ההגנה).

60. ואולם, תחולתו המשפטית של הצו נקבעת בניסוחו הלשוני, והשלכות חוץ-טריטוריאליות, ככל שישנן, לא הופכות את הצו, כשלעצמו, לחוץ-טריטוריאלי. צו הניתן לתחומי ישראל בלבד, הרי שמרותו המשפטית חלה באופן מקומי בלבד, ועל כן הוא צו טריטוריאלי.

61. היועצת המשפטית לממשלה אינה מביעה עמדה ביחס לטענת הנתבעת בדבר האפשרות הטכנית לבצע חסימת DNS של שם דומיין מסוים בתחומי ישראל בלבד. ואולם, ראוי להפנות לפסקה 97 לנייר העבודה המציין, כי כאשר ניתן צו הגבלת גישה בעל תחולה טריטוריאלית בלבד, באפשרותו של ספק ה-DNS לבחור האם להחיל את החסימה בתחום השיפוט של הצו בלבד, או בכל הטריטוריות בהן ניתן השירות:

"Usually, a national court will only be competent to issue DNS blocking orders for websites for the territory of the national copyright law infringed. Courts may – generally speaking – not order DNS resolver operators to DNS block websites outside the territory of their jurisdiction. That said, DNS resolver operators are in a position to technically implement DNS blocks ordered only for certain territories by identifying the territory, where the DNS resolver users are located. This puts DNS resolver providers in a position to choose whether they want to implement the DNS block for all jurisdictions of their service or only within the jurisdiction for which the DNS blocking order has been issued".

¹³ Google Inc. v. Equustek Solutions Inc., 2017 SCC 34.

¹⁴ Google LLC v. Equustek Solutions et al., USDC, Northern District of California San Jose Division, case No. 5:17-cv-04207-EJD, December 14, 2017.

¹⁵ Court of Justice, judgment of 24 September 2019, case C-507/17, Google Inc. v. Commission nationale de l'informatique et des libertés (CNIL).

62. עוד יש לציין, בכל הזהירות הנדרשת, כי מאתר המרשתת של שירות ה-DNS הציבורי של גוגל עולה, כי זו מבצעת חסימת DNS מקומית בצרפת ואיטליה, לכאורה בניגוד לטענתה כי אין באפשרותה לחסום DNS באופן מקומי בלבד. וכך מצוין שם:¹⁶

"Google Public DNS strongly believes in our users' freedom to use the DNS resolver of their choice and being able to resolve any name in the Domain Name System. However, copyright laws in some jurisdictions allow rights holders to seek judicial injunctions against DNS intermediaries that require those intermediaries to block specified copyright infringing domains in those jurisdictions".

סוף דבר

63. בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן דעתו לעמדת היועצת המשפטית לממשלה על נימוקה, בבואו להכריע בסוגיות המפורטות לעיל.

גינת אריאל-קצ'קו, עו"ד
פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
ב"כ היועצת המשפטית לממשלה

שירה נגר, עו"ד
פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
ב"כ היועצת המשפטית לממשלה

נחתם היום, ב' טבת, תשפ"ו

22 דצמבר, 2025

¹⁶ Google Developers, *Blocking Queries*, <https://developers.google.com/speed/public-dns/blocking>.